

Arrest

nr. 126 820 van 8 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Karaj en bent u Iraans staatsburger. In de achtste maand van 1388 (Iraanse kalender; stemt overeen met oktober-november 2009 in de Gregoriaanse kalender) begon u te werken in een opleidingscentrum van de universiteit van Shahid Beheshti te Teheran. Uw chef, dokter G. (...), en zijn collega R. S. (...), wiens broer hoofd van de afdeling Martelaren bij de Revolutionaire Garde was, waren bijzonder corrupt en ontvreemden heel veel geld. U en uw collega's moesten zelfs in G. (...)’s nieuwe huis werken. Hierover sprak u in de loop van 1390 (2011-2012) met N. (...), de chauffeur van A. (...), de ombudsman van de universiteit. N. (...) sprak hierover met zijn chef A. (...) die u even later contacteerde. Hij vroeg u om de volgende keer dat u in G. (...)’s huis moest werken hiervan bewijsmateriaal (in de vorm van een opname) te

verzamelen, hetgeen u ook daadwerkelijk deed. Het door u opgenomen beeldmateriaal overhandigde u even later aan A. (...). Het hoofd van A. (...), M. M. (...), gaf evenwel aan dat het bewijsmateriaal op een illegale manier verkregen was, waardoor de dienst van de ombudsman uiteindelijk niets ondernam. N. (...) zei u bovendien dat G. (...) door invloedrijke personen, zoals onder meer A. V. (...), beschermd wordt; u heeft overigens met eigen ogen gezien dat G. (...) en V. (...) met elkaar in contact stonden. Begin 1391 (2012) kwam u te weten via uw collega M. H. (...), die op de apotheek van de universiteit werkte, en G. (...)’s chauffeur dat G. (...) ook in de apotheek sjoemelde. Volgens hen verkocht G. (...) door de universiteit met overheidsgeld aangekochte medicatie voor MS-patiënten op de vrije markt. Geschokt besloot u bewijzen van deze fraude te verzamelen. H. (...) bezorgde u een aantal aankoopfacturen van medicatie ter behandeling van MS en u filmde G. (...) heimelijk terwijl hij deze medicatie in zijn auto inlaadde. Op 12/10/1391 (1 januari 2013) werd u overgeplaatst van het opleidingscentrum naar de administratie personeelszaken. Ongeveer een maand later kwam G. (...) samen met S. (...) naar u toe en feliciteerde u met uw overplaatsing. Daarna begon hij u te bedreigen en eiste hij dat u hem de facturen van de aankoop van de MS-medicatie en het filmpje zou bezorgen. Hij beloofde u promotie als u zou meewerken. U gaf echter niets af. Op het eind van de twaalfde maand van 1391 (maart 2013) ging de nieuwe minister van Volksgezondheid aan de slag. Hij stelde P. (...), een nieuwe hoofdcontroleur voor de universiteit, aan. N. (...) zei u dat u hem kon vertrouwen. Uiteindelijk trok u op 15/3/1392 (5 juni 2013) naar P. (...)’s bureau. Aangezien hij afwezig was, maakte u met zijn assistent een afspraak. ’s Avonds, onderweg naar huis, werd u echter aangevallen door drie personen die u zonder reden begonnen te slaan. Ze stalen tevens uw zak met enkele onbelangrijke spullen. Aangezien de enige persoon met wie u problemen had G. (...) was, vermoedde u dat hij erachter was gekomen dat u naar P. (...) was gegaan en dat hij dus achter deze aanval op u zat. U werd in een plaatselijke ziekenboeg verzorgd. Hoewel u naar aanleiding van dit incident besloot niet meer te gaan werken, trok u op 18/3/1392 (8 juni 2013) toch nog een laatste keer naar de universiteit om al uw bewijsstukken die u had verzameld aan P. (...) af te geven. Daar hij opnieuw afwezig was, overhandigde u uw stukken aan zijn assistent. Aangezien u G. (...)’s toorn vreesde, besloot u op illegale wijze en in het bezit van een vals Iraans en Turkse paspoort Iran te verlaten. Op 8 juli 2013 vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw legerdienstkaart; uw universitaire toegangsbadge; een print van de officiële internetpagina van de universiteit waar u werkte; verschillende contracten ter staving van uw professionele activiteiten op de universiteit; verschillende foto’s van de universiteit waarop onder meer u te zien bent; en een Belgisch medisch attest waarin een litteken ter hoogte van uw oor wordt geattesteerd. U toonde tot slot een opname waarop volgens u te zien is dat G. (...) zijn medewerkers ten onrechte in zijn woning liet werken.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek naar België op de helling zetten. U verklaart per bus vanuit Iran naar Turkije te zijn vertrokken waar u het vliegtuig naar België nam. U kreeg de hulp van een smokkelaar (CGVS I, p. 5). U verklaarde met een vals Turks paspoort onder de naam M. (...) van Turkije naar België te hebben gereisd. Behalve uw voornaam in dat paspoort kon u echter geen details geven over de overige identiteitsgegevens, zoals uw familienaam, geboortedatum en geboorteplaats vermeld in het paspoort waarmee u gereisd zou hebben. U heeft ook niet gezien of het paspoort een visum bevatte en u was niet voorbereid op eventuele vragen van de (Belgische) douane over uw reisbedoelingen (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 12). U verklaarde het paspoort maar kort te hebben gezien (CGVS I, p. 5). De door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Turkije naar België is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldig strikt individuele identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting om niet EU-onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Bovenstaande bevindingen zetten de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende de door u gebruikte reisdocumenten danig op de helling. Deze vaststelling ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast kan er enigszins getwijfeld worden aan uw beweerde onderzoek naar G. (...)’s fraude met geneesmiddelen van de universiteit. Naast het feit dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde, is het op zijn minst bevreemdend dat, ondanks dat u eerder al een vergeefse poging had ondernomen om G. (...)’s corrupte praktijken bij de ombudsdienst van de universiteit aan te klagen – toen reeds was duidelijk dat G. (...) machtige vrienden had en de hand boven het hoofd werd gehouden (CGVS, p. 9-10) –, u begin 1391 nogmaals besloten zou hebben om bewijsstukken tegen G. (...) (naar aanleiding van de door u vastgestelde corruptie in de universitaire apotheek) te verzamelen, temeer daar u zich er terdege bewust van was dat u als individu niets zou kunnen veranderen en de objectieve situatie op de universiteit op dat moment niet was veranderd (de ministerwissel was nog niet gebeurd en P. (...) was nog niet benoemd) (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 14). Uw rechtvaardiging, met name dat u toch bewijsmateriaal tegen G. (...) begon te verzamelen, dat u dit bewijsmateriaal zou voorleggen aan een andere persoon of instantie [in plaats van de ombudsman] en dat u een mogelijkheid zag toen er een ministerwissel gebeurde waardoor P. (...) op de universiteit benoemd werd (CGVS II, p. 14), kan moeilijk overtuigen, daar uit uw verklaringen eveneens blijkt dat, toen u begin 1391 bewijsmateriaal tegen G. (...) begon te verzamelen, nog totaal geen idee had bij wie u dan wel uw nieuwe klacht zou indienen. U gaf immers toe dat, zolang de minister niet veranderd was, u niemand anders kende bij wie u klacht kon indienen (CGVS II, p. 14-15).

Verder heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat G. (...) en zijn kompaan S. (...) uw beweerde onderzoek naar hun corruptie met geneesmiddelen daadwerkelijk achterhaald hebben. U beweerde in dit verband dat G. (...) en S. (...) u een maand na uw overplaatsing binnen de universiteit (op 12/10/1391) op uw nieuwe werkstek kwamen bezoeken en u confronteerden met hun ontdekking dat u G. (...) begin 1391 had gefilmd terwijl hij stiekem medicatie in zijn auto inlaadde. Wat dit betreft, komt het vooreerst bevreemdend over dat G. (...) en S. (...) u hierover plots in de loop van de elfde maand van 1391 aan de tand kwamen voelen, hoewel uw opname van begin 1391, i.e. ongeveer zes maanden daarvoor (CGVS I, p. 20), dateerde. Betreffende de inhoud van dit gesprek gaf u aanvankelijk aan dat er door G. (...) en/of S. (...) gezegd werd dat er niemand iets tegen hen kon beginnen (CGVS I, p. 11), terwijl u tijdens het tweede gehoor ontkende dat G. (...) en/of S. (...) een dergelijke uitspraak zouden hebben gedaan (CGVS II, p. 9). Verder antwoordde u bij uw eerste gehoor aanvankelijk op de vraag of u zowel H. (...) als B. (...) ondervraagd had over de manier waarop G. (...) achterhaald zou hebben dat u tegen hem bewijzen had verzameld, dat ze beiden ontkend hadden dat ze u verklikt hadden (CGVS I, p. 19). Even later, tijdens hetzelfde gehoor, beweerde u dan weer deze vraag enkel aan B. (...) gesteld te hebben (CGVS I, p. 19). Bij uw tweede gehoor zei u dat u geen onderzoek gevoerd heeft en dat u bijgevolg noch aan B. (...) noch aan H. (...) gevraagd heeft of ze u verklikt hebben (CGVS II, p. 8-9; p. 11). Hiermee geconfronteerd, gaf u enkel aan dat u de waarheid vertelde en dat u psychische problemen heeft (CGVS II, p. 15), maar gaf u geen enkele afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid, temeer daar u uw beweerde psychische problemen geenszins medisch kon attesteren. Gelet op het feit dat u uw houding naar aanleiding van het gesprek waarin G. (...) en S. (...) u duidelijk maakten dat ze op de hoogte waren van uw onderzoek naar hun corruptie met geneesmiddelen geenszins heeft weten aannemelijk te maken, wordt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat een dergelijk gesprek plaatsgevonden zou hebben ondermijnd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat G. (...) en S. (...) uw onderzoek naar hun corruptie achterhaald zouden hebben.

Voorts heeft u evenmin uw klacht bij P. (...) naar aanleiding van de door u ontdekte corruptie van G. (...) aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw werkzaamheden op de universiteit in die mate geschokt raakte door de corruptie van G. (...) – u zag immers de hartverscheurende gevolgen van diens corruptie: mensen die dringend levensnoodzakelijke medicatie nodig hadden kregen er geen – dat u zoveel mogelijk bewijzen verzamelde om deze corruptie te bewijzen. Gelet op het feit dat G. (...) machtige vrienden had, wachtte u uw moment af om deze corruptie effectief wereldkundig te maken. Nadat u op 15/3 door onbekenden die hoogstwaarschijnlijk aan G. (...) gelinkt waren in elkaar was geslagen, was u zo bang geworden dat u niet meer naar de universiteit ging om te werken en dat u besloten had om Iran te verlaten, hetgeen voor u bijzonder pijnlijk was daar u aan uw familie gehecht bent. Op 18/3 maakte u echter nog een uitzondering, want u wilde absoluut nog aan (de assistent van) meneer P. (...), hoofd van het controlerende orgaan van de universiteit, alle bewijzen betreffende de door u achterhaalde corruptie van uw overste G. (...) bezorgen (CGVS I, p. 10-14). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u geschokt was door de hartverscheurende taferelen die zich ten gevolge van G. (...)’s corruptie op de universitaire apotheek afspeelden (CGVS I, p. 10-11), aangezien u oordeelde dat de door u verzamelde bewijzen tegen G. (...) heel belangrijk waren (CGVS, p. 13) en aangezien uit het feit dat u alvorens Iran te verlaten deze bewijzen nog in extremis aan de hoofdcontroleur van de universiteit wenste te bezorgen (CGVS I, p. 13), afgeleid kan worden dat u het inderdaad bijzonder belangrijk vond om deze corruptie wereldkundig te maken, komt het hoogst bevreemdend en bijzonder weinig geloofwaardig over dat u sindsdien, nadat u de corruptie door G. (...) aangeklaagd heeft, op

geen enkele manier informatie heeft trachten in te winnen over het (gebrek aan) gevolg dat aan uw klacht werd gegeven (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 11). Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat, nadat u klacht had ingediend, u slechts een twintigtal dagen in Iran bent gebleven en dat u toen in shock verkeerde, is weinig overtuigend (CGVS I, p. 13). Sinds uw klacht en sinds uw aankomst in België had u immers nog contact met een of meerdere collega's met het oog op het verkrijgen van documenten ter staving van uw professionele activiteiten op de universiteit (CGVS I, p. 3; p. 14). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u onder meer dat u, toen u de documenten verzamelde, er niet aan gedacht heeft om over uw klacht bij P. (...) vragen te stellen (CGVS I, p. 14). Voorts gaf u aan dat G. (...) [in uw leven] geen enkele rol meer speelde (CGVS II, p. 11). Gelet op het belang dat u zelf hechtte aan het wereldkundig maken van de corruptie door G. (...) en gelet op uw emotionele betrokkenheid bij deze zaak, houdt deze rechtvaardiging echter geen steek, temeer daar u verklaarde dat, indien u hierover vragen gesteld had, u hierover misschien wel informatie zou verkregen hebben (CGVS I, p. 14). Het feit dat u totaal geen informatie heeft over het gevolg dat aan uw klacht werd gegeven ondanks dat uit uw verklaringen blijkt dat u de mogelijkheid had om hierover informatie te verzamelen, ondergraaft dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde klacht bij P. (...) naar aanleiding van G. (...)’s corruptie. Overigens kan in dit verband nog aangestipt worden dat het erg merkwaardig is dat, ondanks dat u zich bewust was van de invloed van de minister van Volksgezondheid op de universiteit – dankzij een ministerwissel kon P. (...), een volgens u betrouwbare persoon, op het controleorgaan van de universiteit in de eerste maand van 1392, i.e. een tweetal maanden voor de presidentsverkiezingen, aan de slag (CGVS I, p. 11-12) – u niet eens wist of er na de presidentsverkiezingen van juni 2013 een ministerwissel was doorgevoerd en of P. (...) bijgevolg nog steeds in functie was; u heeft dit immers niet onderzocht (CGVS I, p. 17).

Gelet op het feit dat u noch uw bewering dat G. (...) en S. (...) uw corruptie-onderzoek waren te weten gekomen, noch uw klacht bij P. (...) aannemelijk heeft gemaakt, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u op 15/3 door onbekenden in elkaar werd geslagen omdat u een corruptie-onderzoek had gevoerd en omdat u klacht wou indienen fundamenteel op de helling te staan. Tot slot had u geen enkele informatie over de houding van G. (...) sinds de klacht die u zou ingediend hebben. U verklaarde geen enkele aanwijzing te hebben dat G. (...) en de zijnen u nog steeds zoeken, aangezien u hierover noch aan familie noch aan collega's vragen gesteld heeft (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 11). In het licht van uw bewering dat u bij terugkeer naar Iran vreest dat G. (...) en zijn entourage u naar het leven zullen staan (CGVS I, p. 20), is het bijzonder eigenaardig en weinig aannemelijk dat u over G. (...)’s reactie naar aanleiding van uw klacht geen enkele vraag zou gesteld hebben. Dat u hierover geen vragen stelde, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Iran, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vluchtaanleiding.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele activiteiten staan hier immers niet ter discussie. Het Belgisch medisch attest bevestigt dat u ooit aan uw oor verwond raakte, maar hieruit blijkt geenszins de oorzaak van deze verwonding. Op de opname die u neerlegde om aan te tonen dat G. (...) zijn medewerkers in zijn woning liet werken bent u niet te zien. Naast het feit dat uit deze opname geenszins de context van deze opname blijkt, kan er in dit verband gewezen worden op uw expliciete verklaring dat het feit dat G. (...) zijn medewerkers inzette voor eigen gewin voor u helemaal geen vluchtaanleiding was (CGVS II, p. 12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, nadat u dit misbruik eind 1390 bij de ombudsman aangeklaagd had (CGVS I, p. 10), u nog tot de derde maand van 1392, i.e. meer dan een jaar, in Iran bleef en op de universiteit kon werken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij verkeerdelijk stelt dat uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag. Volgens haar bevatten haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging. Voorts geeft verzoekende partij een beknopte weergave van de door haar beweerde problemen die de oorzaak vormden voor haar vlucht uit Iran en benadrukt zij dat zij gevaar loopt in Iran en aldaar tot op heden wordt vervolgd, hetgeen volgens haar duidelijk blijkt uit het administratief dossier, en meer bepaald uit haar verklaringen.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De bewering dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven er in gevaar zou zijn en de herhaling van haar asielproblematiek, waarbij verwezen wordt naar de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal, is niet voldoende om aan te tonen dat zij in Iran werkelijk wordt vervolgd. Waar verzoekende partij betoogt dat haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging bevatten, duidt de Raad erop dat het

louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij niet volstaat om er afbreuk aan te doen. Het komt aan verzoekende partij immers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verder in haar verzoekschrift oppert verzoekende partij dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringgeschat. Haar problemen – in Iran wordt zij vervolgd en geïntimideerd door invloedrijke personen die banden hebben met de Iraanse autoriteiten – zijn in haar concreet geval wel degelijk ernstig, in die mate dat zij genoodzaakt was om de drastische beslissing te nemen om haar land te verlaten. Eén en ander is duidelijk gebleken uit haar verklaringen. Daarnaast meent verzoekende partij dat verwerende partij bij de analyse van haar verklaringen selectief tewerk is gegaan, enkel maar in haar nadeel, en dat verwerende partij geen, minstens te weinig, rekening heeft gehouden met de *“concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse”*.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij afdoende heeft gemotiveerd waarom aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, hierbij rekening houdend met alle door verzoekende partij verschaftte feiten en elementen. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij haar voorgehouden problemen zou hebben onderschat, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verwerende partij bij de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel maar in haar nadeel en dat verwerende partij geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de *“concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse”*. Verzoekende partij beperkt zich hier overigens tot het louter uiten van kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en de werkwijze van verwerende partij, zonder deze concreet uit te werken in het verzoekschrift.

2.2.5.1. Inzake de motivering aangaande haar reisweg, stelt verzoekende partij dat haar vlucht enkel mogelijk was dankzij de hulp van de smokkelaar. Zij meent dat haar uitleg omtrent haar reisweg wel degelijk aannemelijk is.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog zich wederom beperkt tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij dat een aantal elementen met betrekking tot de door haar uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte documenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van haar vertrek naar België ondermijnen, door te stellen dat haar uitleg omtrent haar reisweg wel degelijk aannemelijk is. Verzoekende partij onderneemt evenwel geen enkele poging om de motivering aangaande haar reisweg met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor desbetreffende motivering onverminderd overeind blijft.

2.2.6.1. Verder is verzoekende partij het niet eens met de motivering waarin de geloofwaardigheid van haar verklaringen in vraag wordt gesteld omdat deze tegenstrijdig en niet aannemelijk zouden zijn. De door verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden kunnen immers niet worden beschouwd als dermate belangrijke onderdelen in haar verklaringen en zijn dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.6.2. *In casu* motiveert verwerende partij in haar bestreden beslissing dat een aantal elementen met betrekking tot de door haar uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van haar vertrek naar België ondermijnen, dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde onderzoek naar G.'s fraude met geneesmiddelen van de universiteit, omdat zij hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde en omdat het bevreemdend is dat verzoekende partij, na haar eerdere vergeefse poging om G.'s corruptie bij de ombudsdienst van de universiteit aan te klagen, zij begin 1391 nogmaals besloten zou hebben om bewijsstukken tegen G. te verzamelen en dit terwijl zij zich er bewust van was dat zij als individu niets zou kunnen veranderen en de objectieve situatie op de universiteit op dat moment niet was veranderd, dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat G. en zijn kompaan S. haar beweerde onderzoek naar hun corruptie met geneesmiddelen daadwerkelijk achterhaald hebben, daar het bevreemdend is dat G. en S. verzoekende partij plots in de loop van de elfde maand van 1391 aan de tand kwamen voelen over het feit dat verzoekende partij G. begin 1391, ongeveer zes maanden daarvoor, had gefilmd terwijl hij stiekem medicatie in zijn auto inlaadde en daar verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de inhoud van dit gesprek met G. en S., dat verzoekende partij evenmin haar klacht bij P. naar aanleiding van de door haar ontdekte corruptie van G. aannemelijk heeft gemaakt, gezien de vaststelling dat verzoekende partij sinds zij de corruptie door G. aangeklaagd heeft op geen enkele manier informatie heeft trachten in te winnen over het (gebrek aan) gevolg dat aan haar klacht werd gegeven, terwijl uit haar gedrag nochtans afgeleid kan worden dat verzoekende partij het

bijzonder belangrijk vond om deze corruptie wereldkundig te maken, en gezien verzoekende partij, die zich evenwel bewust was van de invloed van de minister van Volksgezondheid op de universiteit, niet eens wist of er na de presidentsverkiezingen van juni 2013 een ministerwissel was doorgevoerd en of P. bijgevolg nog steeds in functie was, en, ten slotte, dat verzoekende partij geen enkele informatie had over de houding van G. sinds de klacht die zij zou ingediend hebben en hierover geen enkele vraag gesteld heeft aan familie of collega's.

Gelet op de voormelde vaststellingen, oordeelt de Raad dat de stelling van verzoekende partij, met name dat deze tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in haar verklaringen en dat deze niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag, vanzelfsprekend niet kan worden bijgetreden.

2.2.7.1. Verzoekende partij haalt aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekende partij had opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Iran. Nochtans is het algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Zij verwijst desbetreffend naar haar opmerking tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal inzake haar psychische problemen. Evenmin werd door verwerende partij rekening gehouden met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens haar gehoren.

2.2.7.2. Betreft het verweer dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekende partij heeft opgelopen en dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medisch attest heeft bijgebracht waarmee zij kan staven dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard is dat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Dit blijkt overigens ook niet uit de gehoorverslagen in het administratief dossier (administratief dossier, stukken 4 en 6).

Aangaande de bewering dat verwerende partij evenmin rekening zou hebben gehouden met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens de gehoren van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat uit deze uiterst vage stelling niet kan worden afgeleid om welke "mogelijke" misverstanden het dan zou gaan en op welke manier deze een invloed zouden hebben gehad op de verschillende motieven van de bestreden beslissing. De Raad kan met dergelijk argument dan ook geen rekening houden.

2.2.8.1. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen materiële bewijzen te hebben voorgelegd om haar asielrelaas te staven. Uit haar verklaringen is immers duidelijk gebleken dat zij haar land van herkomst in allerijl heeft moeten ontvluchten en dat zij niet voldoende tijd had om nog meer stavingstukken mee te nemen. De stavingstukken die zij wel heeft weten neer te leggen, in combinatie met haar gedetailleerde en overtuigende verklaringen, volstaan om aan verzoekende partij minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt inzake haar beweerde onderzoek naar G.'s fraude met geneesmiddelen van de universiteit. De uitleg dat zij in allerijl haar land heeft moeten verlaten waarbij zij niet de tijd had nog meer stavingstukken te verzamelen volstaat niet om dit gebrek aan enig begin van bewijs omtrent dit onderzoek te verschonen. Immers heeft verzoekende partij nog contact met haar ouders en haar zus in Iran en met haar collega's, die reeds documenten uit Iran aan verzoekende partij overgemaakt hebben (*"Met vrienden of collega's onderhoudt u geen contact? Toen ik wat documenten wilde over mijn werkplaats, die zijn naar mij gefaxt. (...) Ze hebben me ook een aantal foto's bezorgd."* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 13/01/2014, p. 3)).

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het relaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 13 januari 2014 en 24 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT